

Haavoittunut Enkeli on Hugo Simbergin 1903 maalama kuva. Olen tutkinut kuvaa sosiodraamallisin keinoin teemassa Vahva Haavoittuva Ihminen sekä Saksassa että Suomessa myös osana luentoa ihmisen varjosta ja valosta. Jung clubissa 27.5.2015 keskusteltiin näiden ryhmien löydöistä sekä clubiin osallistuvien omista oivalluksista. Toin tilaisuuteen lisäksi kaksi kuvaa Michelangelolta tuliaisena Verena Kastin luennosta viime syksyn Internationale Gesellschaft für Tiefenpsychologie – konferenssista Saksassa. Ihmisen haavoittuvuuden teemaa käsiteltiin eri tieteenalojen ja yhteiskunnallisten ulottuvuuksien näkökulmalta. Omassa workshopissani käytin Simbergin kuvaa samaisessa tilaisuudessa. Seuraavassa tiivistys johtopäätöksistä, mikä kaikki voi kannatella haavoittunutta ja haavoittuvaa ihmistä ulkoisessa maailmassa ja mikä kannattelee ja tekee ihmisestä vahvan ja kestävänsä psyyken sisäisessä maailmassa:

1. Sosiaalinen rooli on kannattelijana kuten psykoterapeutti, sielunhoitaja, opettaja, vanhempi. Näihin liittyy odotusten paineita, syyllisyyden ja vastuun, sen rajojen kysymyksiä. Millaista on toisen ihmisen haavoittuvuuden kohtaaminen ja millainen on asenne omaan haavoittuvuuteen, voiko itse tulla ja suostua kannateltavaksi ja missä. Ihmissuhde ammatista riippumatta, jossa haavoittuvuus tulee nähdäksi ja ihminen sellaisena hyväksytyksi, kannattelee.
2. Ryhmä kykenee parhaimmillaan kannattelemaan kuten perhe, koulutusryhmä ja terapiaryhmä ja työryhmä. Julmin haavoittuvuus syntyy ryhmän ulkopuolelle jättämisestä. Kannattelu syntyy siitä, että rakenteet (suhteet ja johtajuus), päämäärä ja tehtävä ovat ryhmän jäsenille riittävän selkeitä ja jäsenet kykenevät olemaan yhteydessä toisiinsa ja toimimaan yhteistyössä.
3. Yhteiskunta kykenee toimimaan kannattelijana ja kannattelun mahdollistajana silloin, kun poliittiset päätökset huomioivat ihmisen haavoittuvuuden tosiasiana. Hyväksymätön haavoittuvuus heijastuu huonompiosaisten esim. heikompiosaisten, syrjäytyneiden, pakolaisten kannettavaksi.
4. Verena Kast: Perimmäisin haavoittuvuus syntyy siitä, että ihminen on kuolevainen. Tämän todellisuuden kestäminen ja kannattelu on elämän pituinen haaste mutta psyyken sisäisessä todellisuudessa kuitenkin mahdollinen. Kannattelun mielikuvat kehittyvät kokemuksista suhteessa varhaislapsuudesta alkaen. Ne luovat perustan psyykkiselle kestävyydelle elämän kriiseissä ja epäonnistumisissa ja luopumisen tilanteissa, ovat ihmiselle psykologisesti välttämättömiä..
5. Ihmisen individuaation, itseksi muuntumisen ja eheytyksen prosessi edellyttää, että ihminen on suhteessa sekä ulkoiseen että sisäiseen todellisuuteensa. Erityisesti haavoittuvuuden, muutosten ja kriisien aikana nämä ovat merkittäviä, jotta eheyttävä, ihmistä kannatteleva ja selviytymisessä auttava suunta löytyisi.